

Onemocnění přenosná ze psa na člověka

Častým tématem chovatelských diskusí jsou možnosti přenosu onemocnění ze psa (obecně ze zvířat) na člověka. Odborně se taková onemocnění nazývají zoonózy. Mezi nejznámější a k nejobávanějším patří vzteklin, leptospiróza, velmi diskutovaným tématem je toxoplazmóza.

Vzteklina je virové onemocnění projevující se jako postižení nervové soustavy. Virus se v organismu šíří podél nervových vláken do mozku, je vylučován zejména slinami. Člověk je nejčastěji nakažen pokousáním vzteklým zvířetem, kdy se virus (vylučovaný slinami) dostane do blízkosti nervu. Je třeba říct, že po zavedení povinné vakcinace psů proti vzteklině se počet poranění člověka "vzteklým" psem snížil téměř na nulu. Mnohem častější je poranění člověka jiným zvířetem nakaženým vzteklinou (kočka, liška). Vzteklinou mohou totiž onemocnět všichni teplokrevní živočichové (prokázané případy u srn, koní, netopýrů apod.) Pokud dojde k poranění člověka zvířetem, je nutné ihned navštívit lékaře – a to nejenom při obavě, že zvíře může mít vzteklinu, ale i k důkladnému ošetření ran. Majitel zvířete, které poranilo člověka, má povinnost zvíře přivést k vyšetření veterinárním lékařem. Toto vyšetření se musí uskutečnit první a pátý den po poranění, přitom nezáleží na tom, zda zvíře bylo proti vzteklině očkováno nebo ne. Veterinární lékař první den po poranění zvíře vyšetří, nařídí pětidenní karanténu u majitele, vystaví o vyšetření zprávu. K opětovnému vyšetření přivede majitel zvíře pátý den po poranění, veterinární lékař opět zvíře vyšetří, vystaví zprávu, kterou majitel zvířete předá poraněnému a ten svému ošetřujícímu lékaři. Během pětidenní karantény se nesmí zvíře ztratit, jinak je považováno za nakažené!

Dalším významným onemocněním přenosným ze psa na člověka je **leptospiróza**. Leptospiróza je bakteriální onemocnění, způsobené několika druhy bakterií rodu *Leptospira*. Podle konkrétní bakterie se toto onemocnění projevuje postižením jater, ledvin nebo stěn cév. Přenašečem tohoto onemocnění jsou především drobní hlodavci. Pes má možnost se tímto onemocněním nakazit nejen při "odlovení" takového živočicha, ale i mnohem jednodušší cestou: stačí když se napije z kaluže! Leptospiry jsou totiž vylučovány močí, při nižších teplotách přežívají ve vodním prostředí poměrně dlouhou dobu. V období stahování hlodavců z polí k lidským příbytkům (na podzim) se hlodavec (přenašeč leptospirózy) vymočí, déšť spláchne leptospiry do kaluže, kde při podzimních teplotách mohou přežít několik dní a být tak nebezpečím pro domácí zvířata, která se rozhodnou uhasit žízeň z takovéto kaluže. Přenos onemocnění ze psa na člověka byl několikrát zaznamenán, ale není příliš častý. U člověka se toto onemocnění projevuje nejčastěji jako onemocnění jater s následnou žloutenkou (tzv. Weilova žloutenka), je pro člověka životu nebezpečné. Proti leptospiróze lze psa chránit pravidelným očkováním – tato vakcína je obsažena v tzv., čtyř – a více kombinacích.

Nakonec ještě pár slov k **toxoplazmóze**: pes není definitivním hostitelem parazita, který způsobuje toxoplazmózu (definitivním hostitelem jsou pouze kočkovité šelmy). Člověk se proto nemůže od psa nakazit z jeho výkalů, jak bývá často mylně uváděno, ale pouze tak, že by pozřel tepelně neopracovanou svalovinu psa nemocného toxoplazmózou (což už se doufám v našich podmínkách neděje!). Nejčastější způsob nakažení toxoplazmózou v našich podmínkách je z tepelně neopracovaného masa jiných nakažených živočichů (nejčastěji králík, hovězí maso). Nemusí jít zrovna o krvavý biftek, stačí, když na kuchyňském prkénku krájíme maso (toto pak samozřejmě uvaříme, upečeme – prostě tepelně opracujeme), prkénko potom pouze setřeme nebo nedostatečně opláchneme a na stejném prkénku nakrájíme např. zeleninu, kterou použijeme jako přílohu, ale tepelně ji už neopracujeme.